

Красимир Бачков

Колелото

Бай Киро е прост човек. Ако го накарате да раздели 72 на 6 наум, той ще ви изгледа като пирон в селски клозет, ще замърда беззвучно устни в някакви хипотетични негови сметки, ще включи и пръстите на ръцете си, докато накрая ги свие в юмрук и ви тресне с него по физиономията. Ако се разминете само с някоя блажна псувня, отидете и си купете билет от лотарията. Няма начин да не спечелите, защото сигурно сте невероятен късметлия. Иначе бай Киро е добра душа. Ако не го обиждате с каквато и да било умствена дейност, той ще си кротува и дори може да ви почерпи с цигара. Преди се водеше пазач на портала в голямата зърно-база на края на града. Седеше си на сплескания от твърдия стол задник и неизменно дялкахе някаква клечка. Броеше влизащите и излизащи камиони и ги отмяташе с резки върху клечката. Един камион – една резка, пет камиона – пет резки, точно като индианците, дето си водят сметки за скалпираните врагове върху дръжката на ножа. Сега обаче нещата се промениха и бай Киро също. Вече не е пазач, а бодигард и не трябва да стои на портала, а да обикаля вагоните със зърно и да ги пази от крадци. Въоръжен е с нож, защото след дълги умувания, ръководството на зърно-базата стигна до извода, че ако му даде пистолет, бодигардът ще е прекалено опасен не само за крадците, но и за всички наоколо. За втория бодигард такъв проблем нямаше, защото беше младо момче и не му тежеше желязото отзад. Опасност да го използва непредсказуемо също не съществуваше. Заради явното и несправедливо разделение на охраната, бай Киро попържваше шефовете от сутрин до вечер и не миряса, докато не го удовлетвори. Само че вместо пистолет, те му отпуснаха лъскав червен велосипед, с който да се придвижва по-бързо край линията. Младото бодигардче бягаше добре и нямаше нужда от подобна техника. За бай Киро обаче велосипедът се явяваше нещо като медал за ярна и добра служба през дългите години, които бе изкарал в зърно-базата. По този начин се неутрализира и раздорът, заради пищова, който „Отде да го знаеш – някой ден ще вземе да гръмне ей тъй – самичък и да ти надупчи гъзо!“ – както коментираше бай Киро, поглеждайки към пистолета завистливо. Спорът утихна, но възникна друг проблем.

Старият бодигард не можеше да кара велосипед. През първите дни той го буташе до себе си и не признаваше пред никого своето безсилие. Като го закачаха отвърщаше, че му излезли хемороиди и в момента не можел да ползва новата придобивка. Когато обаче един ден самият главен шеф му подхвърли на майтап, че ще му отнемат велосипеда, щом все пеша си ходи, бай Киро побесня от яд и побърза да се научи да кара. Използваше времето след работа, когато нямаше кой да го види и да му

се присмее. Стъпваше на степенката на някой вагон и така от високо се мятеше на велосипеда, със същата кръвожадност, с която йоркипето скача върху млада ярка. За беда обаче не успяваше да запази равновесие и се изтъркулваше на земята, не изминал и пет метра. За два-три дни до такава степен се охлузи и натърти, че и да върви му беше трудно.

Тикаше колелото и накуцваше, поглеждайки стръвно през облепената си с пластири небръсната мутра. Товарчите, заедно с шофьорите на камиони се попикаваха от смях, като го гледаха но вред него се правеха на разсеяни и приказваха за сериозни неща като футбол или политика.

Един ден Милчо – младото, бодигардче, реши да му помогне. Сутринта докара отнейде черен стар велосипед и го подпря на рампата. Бай Кири го изгледа и зачака колегата си да започне да се вози с колелото, за да му се подиграе. Милчо обаче не докосна велосипеда през целия ден. Щом всички си заминаха и останаха само двамата, от безопасно разстояние момчето започна да показва началните умения за каране на колело. Като се убеди в добрите умения на колегата си, бай Кири се отпусна и стигна дотам, че му позволи да го придържа, докато въртеше педалите. Макар да падна още два пъти, старият бодигард се научи да язди червения звяр още същата вечер. Малко трудно вземаше завоите, но до края на седмицата и това усвои. Сега по цял ден не слизаше от колелото, прибираше се в дома си с него, без да чака проклетия тролей и да харчи пари за билет. Бай Кири бе открил велосипеда, макар и малко късно, но го караше с ентузиазъм, с какъвто никой млад притежател на спортен автомобил в града не можеше да се похвали. Върхът на удоволствието бе да звъни със звънчето, когато някой му се изпречваше на пътя. Привидно уплашени товарчите бягаха и се кривяха във фалшив ужас, когато идваше насреща им, но той им прощаваше шегите, защото бе доволен, значи – и великодушен.

Тази сутрин се натрупаха много камиони. Сигурно се осъществяваше някаква голяма доставка на жито, защото дори шефовете се въртяха наоколо и следяха да върви работата бързо. Големите оранжеви „Камази“ се извъртаха на рампата и сред облаци прах изсипваха ценния си товар във вагоните. Бай Кири малко трудно се провираше между камионите с велосипеда, но сновеше напред-назад, за да впечатли началството с уменията си. По някое време му се допуши и той слезе от колелото. Подпря го на един камион отзад и си извади цигарите. Побара се за кибрит и като не намери, тръгна към най-близкия камион да запали от шофьора. Човекът му послужи и тъкмо старият, бодигард си опъна от

цигарата, когато стана нещастieto.

Камионът, на който бе подпрял велосипеда, даде назад, за да освободи път на предния камион и събори колелото. Големите му двойни гуми смачкаха като хлебарка техниката на бай Кири, а после го дочупиха съвсем, като минаха повторно през велосипеда, за да се изкачи камионът на рампата. От червеното лъскаво колело останаха няколко нагънати тръби и изкривени спици. Бай Кири хлъцна и се хвана за сърцето. Пребледня като смъртник, а цигарата димеше в устата му и опушваше ококорените му от недоумение и гняв очи. Всичко, което успя да каже, беше – „Колелото е на отчет и ми се води!“

Разбрал за неволната беля, лично шефът дойде да го успокоява след малко, но старият бодигард мълчеше и дори с най-безобидна псувня не изказваше чувствата си. След обяда той помоли секретарката на зърнобазата да му напише молба за напускане и заедно с ножа я сложи на бюрото на шефа си. Не помогнаха увещанията, че ще му купят ново колело, нито лъжливите обещания, че в близко бъдеще ще помислят и за пистолет.

– Баста! – удари той с косматия си юмрук по бюрото и се заклати към вратата. От лавката до портала купи шише гроздова ракия и си тръгна пеша за вкъщи. Квадратната му приведена фигура се отдалечаваше, поклащайки се като току що тръгнала тухла-четворка. Загубата на първата му истинска любов – колелото, бе отчупила още нещо от ръбятата му душа, нещо, което досега не познаваше.

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3116>]